

Kiki

ČARODEJNÍČKA
DORUČOVATELKA

Eiko Kadono

preložila Eva Luka
ilustroval Ďuro Balogh

Tento preklad venujem Mirkovi a Viktorovi
(a ostatným malým aj veľkým čitateľom) — E. L.

Rozprávania sa začína

Medzi hlbokým lesom a úbočím Trávnatej hory leží zovreté jedno mestečko. Rozprestiera sa na južnom svahu kopca a jeho tesne natlačené striešky majú farbu pripáleného chleba. Približne v strede sa nachádza stanica a trochu ďalej mestský úrad, polícia, požiarna stanica a škola. Vyzerá úplne obyčajne ako hociktoré iné mestečko.

Ale keď sa mu prizrieme bližšie, zistíme, že až také obyčajné nie je. Napríklad na vrcholcoch všetkých vysokých stromov sa hompálajú strieborné zvonce. A tie občas, aj keď práve nie je búrka, vydávajú zvonivý zvuk. V tej chvíli sa obyvatelia mestečka na seba pozrú a so smiechom poznamenajú: „Ale, ale, malá Kiki sa zase zachytila o zvon.“

A ani táto Kiki, o ktorej všetci rozprávajú, nie je obyčajná. Pretože hoci je *malá*, dokáže rozozvučať zvonky na vysokých stromoch.

Teraz upriamme pozornosť na východnú časť mestečka a nakuknime do domčeka, kde Kiki býva.

Na bráne obrátenej k ulici je stĺp a na ňom pripevnená drevená tabuľa s nápisom „U nás nájdete elixír proti kýchaniu“.

Zelená brána je otvorená dokorán. Keď cez ňu vojdeme, uvidíme veľkú záhradu a v nej vzadu naľavo dom s rovnou strechou. V záhrade rastú pekne zoradené čudessné trávy od výmyslu sveta s veľkými špicatými listami a po okolí sa vznáša prenikavá vôňa niečoho pečeného. Táto vôňa sa tiahne až do domu a najintenzívnejšia je pri veľkom medenom hrnci v kuchyni. Práve odtiaľ vidieť na čelnú stenu obývačky. No tam, kde v bežných domoch visia obrazy či fotografie, zdobia stenu dve prútené metly – jedna veľká a druhá malá. Nezdá sa vám to trochu zvláštne?

Ale! Z obývačky je počuť rodinný rozhovor. Vyzerá to na posedenie pri čaji.

„Kiki, kedy plánuješ odchod? Už by si nám to mohla dať vedieť, nemyslíš? Nedá sa povalovať večne. Vzchop sa!“ znie hlas nespokojnej ženy.

„Zase to isté... Neboj, mami. Ved’ som tvoja dcéra. Čarodejníča. Myslím na to,“ počuť trochu prenikavý dievčenský hlas.

„Mama, čo tak nechať to na Kiki? Môžeš do nej hučať, koľko chceš. Musí na to prísť sama,“ tentoraz sa ozval pokojný mužský hlas.

„Možno. Ale už mi tečú nervy. Mám ju na starosti!“ hlas osoby, ktorú oslovili „mama“, sa mierne zvýšil.

Už rozumiete? V tomto dome býva čarodejnícka rodina.

Teda, matka – pani Kokiri – je pravá čarodejnica s dlhou rodinnou tradíciou, ale otec – pán Okino – je obyčajný človek. Keďže je etnológ, študuje legendy a príbehy o vílach a čarodejnicach. A týmto dvom sa narodila jediná dcéra Kiki, ktorá tento rok bude mať trinásť.

Témou rozhovoru je dátum Kikinho osamostatnenia sa.

Býva zvykom, že ak sa čarodejnica vydá za obyčajného človeka a narodí sa im dievča, väčšinou sa tiež stane čarodejnicou. Ale pretože sa niekedy príhodi, že na to nemá chuť, zaužívalo sa pravidlo, že po dosiahnutí desiateho roku sa môže rozhodnúť samo. Ak si zvolí stať sa čarodejnicou, matka ho okamžite začne učiť mágiu, a keď bude mať trinásť, vyberie si jednu noc počas splnu a vtedy sa osamostatní. To znamená, že odíde z domu, pohľadá si mesto alebo dedinu, v ktorej čarodejnice nie sú, a začne žiť samostatne. Samozrejme, pre malé dievča je to dosť strašná vec. Ale v poslednom čase sila mágie začala slabnúť a aj čarodejníc je čoraz menej, a tak je to dôležitý zvyk pre ich prežitie. Zároveň je to výborný spôsob, ako dať na známosť čo najväčšiemu počtu ľudí, dedín a miest, že čarodejnice tu ešte stále sú.

Aj Kiki, keď sa asi v polovici desiateho roku rozhodla stať sa čarodejnicou, ihneď začala študovať mágiu, ktorú ovládala pani Kokiri. Jedna jej súčasť spočívala v tom, že sa naučí pestovať liečivé rastliny a variť z nich elixír proti kýchaniu, druhá, že bude

lietať vo vzduchu na metle.

V lietaní na metle bola dobrá hned'. Ale keďže mala ešte predsa len do dospelosti ďaleko, počas lietania ju všeličo rozptyľovalo. Napríklad vyrážka, ktorá sa jej často robila pri nose, alebo úvahy o šatách, ktoré si mala obliecť na kamarátkine narodeniny.

A to je mrzuté, lebo vtedy jej metla ihneď začala prudko klesať dolu. Raz sa stalo, že myslela len na čipkované tričko, ktoré si v ten deň obliekla prvýkrát, takže si nevšimla, že metla klesla, a tak narazila do elektrického stĺpa. Metla sa celá dolámala a Kiki si rozbila nos i obe kolená. To zapríčinilo, že mama – pani Kokiri – si vytipovala zopár vysokých stromov a rozvešala na ne zvonce. Keď Kiki zase stratí pozornosť a klesne, noha sa jej zachytí o zvon a ten zvuk ju preberie. V poslednom čase sa však zvonenie ozývalo oveľa menej.

Ale čo sa týkalo druhej mágie, prípravy elixíru proti kýchaniu, zdalo sa, že táto činnosť sa ku Kikinej povahe vôbec nehodila. Možno preto, že bola netrpezlivá, pestovanie liečivých rastlín, zdĺhavé krájanie bylín a koreňov a ich nekonečné varenie jej skrátka nesesedelo.

„Ach, zase... takto celá mágia čoskoro zmizne,“ lamentovala pani Kokiri.

Kedysi dávno čarodejnice vedeli používať rozličné kúzla. No tie sa jedno po druhom postupne vytratili a dnes dokonca aj pravé čarodejnice, ako je pani

Kokiri, používajú už len dve. A pretože Kiki jedno z nich nemá rada, môže sa to ľahko prihodiť, že zmizne.

„Ale veď je oveľa lepšie lietať po oblohe, než miešať gebuzinu v hrnci,“ hovorievala Kiki nonšalantne.

Vtedy pán Okino začal svoju ženu chlácholiť.

„Nedá sa nič robiť. Možno sa tie zmiznuté kúzla zase vrátia. A navyše, veď máme čiernu mačku, nie?“

Čierne mačky boli odjakživa spoločníčkami čarodejníc. Toto by sa asi tiež dalo nazvať mágiou.

Aj Kiki mala malého čierneho kocúra Džidžiho. Aj pani Kokiri vlastnila kedysi čiernu mačku Meme. Keď sa čarodejnici narodí dcéra, vyhľadá čiernu mačku narodenú v rovnakom okamihu a vychová ich spoločne. Vďaka tomu sa tie dve dokážu rozprávať iba medzi sebou. Keď sa dievča napokon osamostatní, mačka sa stáva jeho dôležitou priateľkou. Či už v smútku, alebo v radosi, môže sa s ňou o všetko deliť, a to je náramne povzbudzujúce. Nakoniec dievča vyrastie a namiesto mačky si nájde dôležitého človeka. A keď sa vydá, čierna mačka si tiež nájde vlastného partnera, rozlúčia sa a svoje životy budú žiť oddelene.

